Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №16 (91) 13 СЕРПНЯ 2021 РОКУ

30 років Незалежності України

Дорогі мої земляки!

За кілька днів Україна святкуватиме найбільше державне свято – День незалежності. Цього року виповнюється рівно 30 років відтоді, як Верховна Рада УРСР ухвалила Акт проголошення незалежності України.

У житті людини 30 років – це третина життя, період розквіту сил, талантів, досягнення вагомих успіхів. У держав інший відлік часу, й 30 років для них – зовсім короткий період, коли країна лише вибудовує свій фундамент, утверджує принципи законності, демократії.

Вірю, що Україна гідно витримає всі випробування, які випали на її долю: подолає корупцію, звільнить Крим і Донбас, відродить економіку, культуру, належним чином піклуватиметься про літніх людей і дітей.

З нагоди свята щиро бажаю вам, дорогі земляки, міцного здоров'я, щедрої долі, миру на землі й подальших успіхів у всіх справах і починаннях заради процвітання незалежної України, нашої громади.

Слава Героям, які виборювали незалежність України! Слава Героям, які відстоюють її зараз!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Полтавської обласної ради.

Шановні жителі Білоцерківської громади!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Дня незалежності України!

Ще з часів Київської Русі наш народ прагнув вільно жити, сповідувати свої традиції та звичаї й не зазнавати поневірянь та утисків. Століттями українці наполегливо боролися за право мати свою державу. І ось 30 років тому ця віковічна мрія нарешті збулася, Україна стала суверенною та незалежною державою.

З нагоди 30-річчя нашої молодої держави бажаю вам міцного здоров'я, великого родинного щастя, миру, взаєморозуміння, злагоди та добробуту. Хай кожен день вашого життя буде сповнений радості, тепла і нових здобутків, а ваші добрі справи примножать славу нашої громади й України в цілому! Хай мир і злагода панують у нашому спільному домі, а наші серця наповнюються гордістю за рідну державу!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні земляки, жителі Білоцерківської громади!

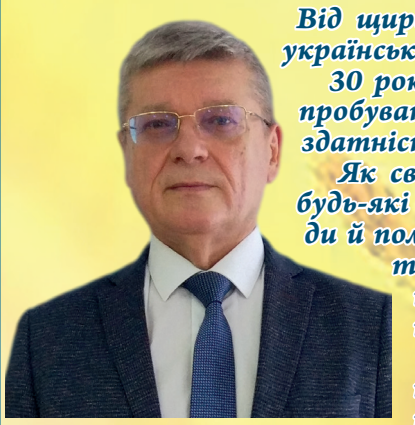

Від щирого серця вітаю вас із найбільшим національним святом українського народу — Днем незалежності України!

30 років розбудови нашої молодої держави стали справжнім випробуванням для кожного з нас на терпіння, зрілість, патріотизм, здатність до самопожертви, нарешті, на здоровий глузд.

Як свідчить історія, разом український народ може подолати будь-які випробування. Переконаний: разом ми здолаємо всі негаразди й поліпшимо життя у своїй державі, а головне – відродимо мир та цілісність України. Мине небагато часу, й працелюбний народ України житиме у мирній, вільній, справедливій та процвітаючій країні.

Бажаю всім нам єдності та згуртованості, вагомих трудових здобутків, рівної життєвої дороги, розуміння й підтримки друзів та однодумців, а нашій державі – миру, утвердження законності та справедливості, сприятливого економічного та політичного клімату.

Зі святом!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Красногорівка співала й танцювала

9 серпня православна церква відзначає День святого Пантелеймона-цілителя – великомученика, який за життя зцілював хворих та немічних, а після канонізації вважається покровителем усіх медиків.

Оскільки Красногорівський храм зведено на честь цього святого, то саме 9 серпня, в День Пантелеймона-цілителя, жителі Красногорівки відзначають День села. Свято має традиційну назву «І хлібом, і цвітом».

Святкувати почали зранку

Святкові заходи в Красногорівці розпочалися зі вранішньої служби в Святопантелеймонівській церкві. Настоятель храму отець Сергій Крутько провів святковий молебень та освятив воду. Вважається, що цього дня вона отримує дивовижні лікувальні властивості.

Одразу після служби найактивніші члени ветеранської організації зібралися в їдальні ПТУ №49 за святковими столами. Із концертом перед літніми людьми виступили подільські артисти.

Проте переважна більшість жителів Красногорівки в цей час була на роботі, тож основні святкові заходи запланували на вечір. Уже о 17.00 до відзначення Дня села долучилася малеча: на сільському стадіоні поряд із будівлею школи встановили батути, гойдалки, надувні гірки та чимало інших розваг. Тут же розгорнули й виїзну торгівлю. Продавали морозиво, солодку вату, різноманітні солодощі, шашлики, пиво тощо. Поряд розгорнули виставку робіт любительського об'єднання майстрів декоративно-вжиткового мистецтва «Світлиця». Свої роботи виставили Наталія Куліш, Тетяна Бірук, Яніна Пилипенко, Віра Скрипник і Анжела Шарай.

Далі на стор. 2

Гості свята – зразковий танцювальний колектив «Веселка» Скибівщинського сільського клубу.

Красногорівка співала й танцювала

Закінчення. Початок на стор. 1

Напередодні працівники відділу благоустрою попрацювали на славу та протягнули до стадіону електроживлення й установили сцену. На ній о 19.00 розпочався святковий концерт.

Як без коріння стебло, так і без гурту село...

Хоча споруда будинку культури в Красногорівці не вціліла, та художня самодіяльність тут була й залишається на висоті. І недарма три колективи з Красногорівки мають звання народних.

Працюють із артистами-аматорами справжні професіонали: хормейстер із величезним досвідом роботи, заслужений працівник культури України Григорій Кузьмич Серьожкін і творча, непосидюча, віддана улюбленій справі директорка Красногорівського СБК Тетяна Миколаївна Іващенко. Це передусім завдяки їй концерт із нагоди Дня села у Красногорівці вийшов яскравим, видовищним та напрочуд майстерним.

Вітаючи жителів Красногорівки зі святом, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко зазначив, що їхнє село має давні козацькі традиції та є одним із найбільших у громаді.

– *У вашому селі є прекрасна школа, прекрасні учні, прекрасний педагогічний колектив. У вашому селі є роботящі, кваліфіковані працівники, які трудяться в ТОВ* ***«Білагро»****, ПТУ, інших установах. Вони забезпечують нам певну фінансову стабільність і розвиток. У вашому селі є активні, небайдужі люди, які відгукуються на всі пропозиції щодо покращення рідного села.*

Найактивнішим мешканцям Красногорівки і ближніх сіл – Лідії Хоменко, Поліні Шарай, Зінаїді Омелич, Любові Омелич, Олександрові Туру, Іванові Михайлику, Олександрові Третяку, Аллі Крипак – очільник громади вручив грамоти сільської ради.

– *Усім мешканцям села і гостям свята я бажаю миру, Божого благословення і подальших успіхів у розбудові та процвітанні цього чудового краю,* – завершив свій виступ сільський голова.

Ведучі свята – Катя Дейко і Дмитро Гамаля – здійснили коротенький екскурс у минуле села, розповіли про навчальні заклади, сільськогосподарські підприємства, установи, які сьогодні функціонують у населеному пункті (Красногорівський ЗЗСО І—ІІІ ступенів, ПТУ №49, ДНЗ «Барвінок», ТОВ «Білагро», радіотелевізійна станція, Красногорівська філія АТ «Полтаваобленерго» та інші). І, звичайно ж, не оминули увагою людей, які живуть і працюють у Красногорівці. Окремі вітання отримали педагогічні працівники, хлібороби, працівники відділення зв'язку Надія Іванівна Фединишин, Любов Анатоліївна Омелич, Валентина Миколаївна Вільховська.

Привітали й Ганну Степанівну Хоменко, яка 2 серпня відзначила свій 80-й день народження, Катерину Гаврилівну Литвиненко (їй того дня виповнилося 83 роки) та Катерину Тимофіївну Хоменко, якій наступного дня, 10 серпня, мало виповнитися 90 років.

Не забули про односельців, які на Сході України боронили й боронять наше мирне життя. Згадали дві родини, які 2021-го року відзначають золоте весілля (Григорій Ілліч та Поліна Пилипівна Шарай, Іван Іванович та Тамара Григорівна Фененки), та дві родини, в яких з'явилося поповнення. Так, у В'ячеслава й Вікторії Бобир народилася донечка Міланка, а в Едуарда та Анастасії Хоменків – донечка Софійка.

Артисти були на висоті

Того вечора музичні вітання дарували: народний аматорський хоровий колектив «Живі джерела» (керівник – заслужений працівник культури України Григорій Серьожкін, концертмейстери – заслужений працівник культури України Віктор Шарий та Костянтин Шиян), народний аматорський фольклорний ансамбль «Горлиця» (керівник – Тетяна Іващенко), народний вокальний квартет «Берест» (Володимир Булат, Костянтин Шиян, Сергій Злобін, Петро Рибальченко; керівник – заслужений працівник культури України Григорій Серьожкін), а також улюбленці публіки – відомі в Красногорівці та в цілому в громаді вокалісти: Тетяна Пантелей, Володимир Булат, Вікторія Близнюк, Крістина Карташова, Олександр Фесенко, Таня Мойса. Чудово поставлені голоси, вдало підібраний репертуар, гармонійне поєднання ліричних, патріотичних і гумористичних пісень та композицій справили приємне враження на глядачів. Вдало доповнили концерт виступи гостей свята – завідувачки сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини, талановитої вокалістки Наталії Лук'янець і зразкового танцювального колективу «Веселка» Скибівщинського сільського клубу (керівник – Світлана Борблик).

У Красногорівці дбайливо плекають та розвивають таланти, тож поряд із дорослими артистами виступало багато юних дарувань. Це дитячий вокальний ансамбль «Чисті роси» (керівник – Тетяна Іващенко), а також дзвінкоголосі Настя Бірук, Софійка Каленіченко, Аня Ісаєнко.

Феєрверк, куліш і дискотека

Оплески глядачів зірвали й майбутні першокласники: Полінка Бондар, Софійка Голованова, Артемко Демченко, Даня Луць, Богданчик Майданюк, Настуня Михайлик, Арінка Сиротюк, Даринка Тіцька. Вони декламували вірші про рідне село й школу. Дітей, які 1 вересня вперше сядуть за парти, вивела на сцену їхня вихователька Світлана Григорівна Прийма, а забрала вже перша вчителька Тамара Володимирівна Стеценко.

Одне слово, концерт у Красногорівці вийшов на славу. Навіть несподіване вимкнення освітлення сцени не зіпсувало свята: майстри швидко полагодили несправність і концерт продовжився. Але свято не обмежилося лише виступами самодіяльних артистів. Одразу після того, як пролунала заключна пісня концерту «Моє село – любові джерело» й на сцену гостинно винесли короваї, в небо здійнялися святкові салюти.

Невдовзі перейшли до дегустації неймовірно смачного та наваристого кулешу, після чого на найвитриваліших чекала ще й святкова дискотека. Ті ж, хто відмовлявся танцювати, залюбки спостерігали, як танцюють інші. Тривала дискотека до 3-ї години наступного дня.

Насамкінець додамо, що куліш варив досвідчений кашовар Анатолій Василенко, а дискотеку провів Сергій Таран. Спонсорами Дня села в Красногорівці виступили ТОВ «Білагро» (засновники – Віктор Володимирович та Юрій Володимирович Кордубани) та СФГ «Гарант» (директор – Петро Іванович Кінаш). Спасибі їм за це!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Діти належним чином оцінили святкові розваги.

Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко вручає грамоту І. Михайлику.

Роботи майстрів декоративно-ужиткового мистецтва.

Святкова служба біля Свято-пантелеймонівської церкви.

Кашовар Анатолій Василенко і його помічниця Ольга Авксентіївна Кононенко.

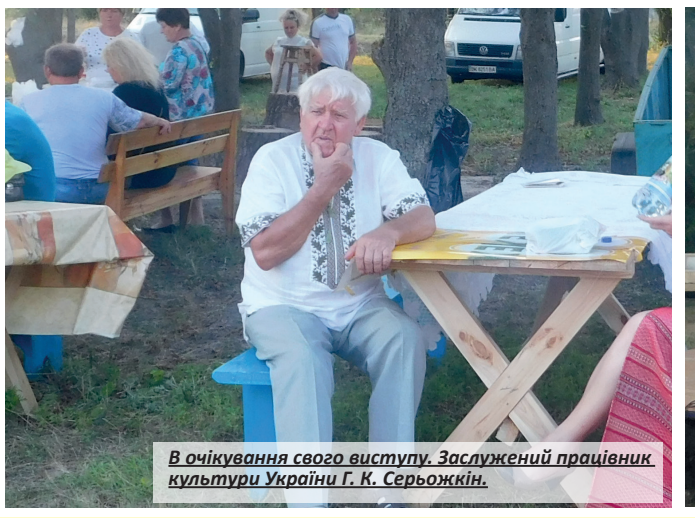

В очікування свого виступу. Заслужений працівник культури України Г. К. Серьожкін.

Виступає народний аматорський фольклорний ансамбль «Горлиця».

Звертіть увагу

Держава обіцяє кошти

Прес-служба політичної партії «Довіра» (її представником у Полтавській обласній раді є Віктор Володимирович Кордубан) повідомила, що вісім громад Полтавщини — Градизька, Котелевська, Комишнянська, Білоцерківська, Ромоданівська, Великосорочинська, Великобудищанська та Великобагачанська — отримають від держави кошти на реалізацію найважливіших проектів.

Лідер партії, народний депутат від Полтавщини Олег Кулініч на своїй сторінці у Фейсбуці відверто зізнався: державну субвенцію місцевим бюджетам на заходи щодо соціально-економічного розвитку територій удалося залучити завдяки його наполегливості. ***«Вважаю, що залучення коштів державної субвенції стане дуже великою допомогою громадам в реалізації згаданих проектів, які є дороговартісними і дійсно потребують значного фінансування. А, зважаючи на величезну кількість видатків, знайти ці кошти у місцевому бюджеті вкрай важко, а інколи й неможливо. Тож лишається побажати, аби всі зазначені проекти були успішно реалізовані, а мешканці вищевказаних громад отримали від цього практичну користь»,*** — написав він.

Полтавські громади отримають різні суми – від 350 тис. до 1,5 млн грн. Загалом нардеп заявив про домовленість щодо 10 млн грн.

Нашій громаді виділять 1 млн грн. Ці кошти підуть на подальший капітальний ремонт адмін будівлі по вулиці Лесі Українки. Конкретніше — на облаштування другого поверху над медичним закладом.

Та, як відомо, рішення про виділення коштів ще не означає, що вони надійдуть найближчим часом. Недарма ж кажуть: обіцяного три роки ждуть. І все ж це обнадійлива новина для нашої громади. Чекатимемо!

Готовність – 75%

На одній із останніх апаратних нарад у Полтавській ОДА обговорювалося виконання дорожніх ремонтних робіт в області.

Звітував директор ДП «Агентство місцевих доріг» Олексій Басан. Зокрема він заявив, що цього року на ремонт доріг Полтавської області передбачене фінансування в 1,1 млрд грн. Близько 80% цих коштів уже освоєно.

83% від усіх робіт — це роботи з капітального ремонту та реконструкції, що передбачають посилення основи дорожнього одягу та приведення їх до сучасних габаритів. Інші 17% — це поточний середній ремонт .

Загалом в області ремонтують 13 місцевих доріг. Одним із найбільших об'єктів цього року Олексій Басан назвав дорогу Миргород – Велика Багачка – Поділ, яка пролягає через нашу громаду.

«Заплановано відремонтувати 11,1 км шляху. Вже завершено роботи з улаштування верхнього шару покриття на 7,1 км, виконання робіт – 75%. За два роки буде відремонтовано 20,9 км цієї дороги» – розповів керівник агентства.

Любов Луць: «Люди розуміють, що їхнє село – це їхня спільна домівка, й хочуть зробити його кращим»

Ініціатива людей породжує чудові результати. У цьому переконує приклад жителів с. Балаклія, які власним коштом і спільними зусиллями привели до ладу їдальню в центрі села.

...Коли 1975 року в с. Балаклія було створено насіннєвий радгосп «Заповіт Леніна», гостро постало питання, де харчувати працівників. Справа в тому, що радгосп мав велику потребу в сезонних робітниках, і залежно від пори року тут працювали бригади заробітчан із різних регіонів України, які пололи посіви буряків, збирали врожай, обробляли насіння, будували житло й господарські споруди. Окрім них, радгосп залучав студентів, працівників заводів і фабрик. Лише студентів у сезон приїжджало понад 300 чол. Усіх їх господарство забезпечувало триразовим харчуванням, але приготувати таку кількість їжі у польових умовах «на бригаді» було вкрай проблематично. Та й місця, де б усі ці люди разом чи по черзі їли, в радгоспі не було.

Спочатку організували харчування по дворах, але це було вкрай незручно. Тому вже 1979 року було зведено контору та їдальню.

Це був великий і сучасний (як на той час) харчовий комплекс, де до найменших дрібниць було продумано систему різних приміщень. Окрім кухні й зали-їдальні він мав багато підсобних приміщень, зокрема відділення для зберігання різних харчових продуктів, мийки.

Зводили їдальню як місцеві працівники радгоспу, так і будівельники з інших регіонів. Декотрі з приїжджих під час сезонних робіт познайомилися з місцевими хлопцями й дівчатами, покохали один одного, створили сім'ї й залишилися в Балаклії назавжди. А комусь просто сподобалося мальовниче село, й це спонукало переселитися в Балаклію. Тепер усі вони – теж місцеві.

Чимало жителів Балаклії не без гордості згадують, як мурували чи штукатурили стіни, фарбували вікна й двері, настеляли підлогу тощо. А дехто працював у їдальні пізніше, коли вона вже функціонувала. Їх по-справжньому хвилює незавидна доля будівлі, що стоїть у центрі села пусткою й поступово руйнується.

У 90-х роках минулого століття радгосп розпався, та частину занедбаного приміщення ще якийсь час використовував його наступник – ВАТ «Балакліївське», а потім – ТОВ «Білагро».

– Ця їдальня працювала навіть тоді, коли вже було створене ТОВ «Білагро». Навіть тоді в ній харчувалися люди, – розповідає заступниця Білоцерківського сільського голови Любов Петрівна Луць. *– Та коли п'ять років тому товариство звело сучасний харчовий блок у Красногорівці, потреба годувати працівників у Балаклії відпала. Колишню їдальню передали на баланс сільської ради, й найбільшу залу використовували для проведення поминальних обідів, організації весіль, днів народження, випускних вечорів, інших свят. Людям було дуже зручно: є столи й лавки, тут може розмістити багато людей. Та оскільки останній ремонт цього приміщення виконували 1989 року, можете уявити, в якому стані воно було! Час бере своє, й естетичний вигляд було геть утрачено: старі столи, лавки, зношені штори на вікнах...*

До всього, знайшлися «добрі люди», які повибивали вікна й двері, потрощили те, що вціліло всередині їдальні. Але таких було небагато. Більшість жителів села виступали за те, щоб привести до ладу будівлю, яка колись була гордістю села, й використовувати її як місце для багатолюдних зібрань. Питання щодо ремонту приміщення жителі Балаклії порушили на сході в березні цього року.

– Мені завжди хотілося зберегти це приміщення, – додає заступник генерального директора ТОВ «Білагро», депутат Білоцерківської сільської ради Олександр Миколайович Пипко. *– Коли очолював ВАТ «Балакліївське», а потім працював керуючим філією ТОВ «Білагро», я намагався підтримати його в належному стані, виділяв будівельників для ремонту. Тому й був одним із ініціаторів винесення цього питання на сходку.*

На ній люди вирішили спільно та власним коштом відремонтувати найбільшу залу їдальні. Зійшлися на сумі в 100 грн із кожного дорослого жителя, при цьому наголосили: здаватимуть гроші люди добровільно.

– Ніхто нікого не зобов'язував здавати гроші, – продовжує Л. П. Луць. *– Це була громадська ініціатива, яка йшла не від мене, не від сільського голови – вона йшла від людей. Звичайно, були люди, які казали: «Мені ця їдальня непотрібна». Ми до них і не підходили. Але на сході вирішили: той, хто не здав гроші, користуватися їдальнею не зможе. Депутати сільської ради від Балаклії Олександр Миколайович Пипко і Любов Андріївна Лобанова були першими, хто долучився до фінансування й організації робіт.*

Того ж дня небайдужі жителі Балаклії почали здавати гроші. А щоб цей процес був прозорим, на сході обрали касира – шановану в селі людину Миколу Васильовича Требуха. Прізвище кожного, хто здав гроші, він вносив у список, який можна було побачити на дошці оголошень. Таким чином той, хто здавав гроші, перевіряв, чи, бува, не забули внести його прізвище до списку. Та й кожен міг побачити, скільки людей і хто саме здав гроші. Приховати надходження було неможливо!

Та щоб усе було, як годиться, на сході обрали ще й ревізійну комісію. До її складу увійшли: Любов Андріївна Лобанова, Лідія Іванівна Іванова, Андрій Григорович Колодько. Вони перевіряють використання зібраних коштів: які матеріали й на яку суму закупили для ремонту.

– Дуже багато жителів села працюють, удень вони зайняті на підприємствах чи домашнім господарством, тому до виконання робіт долучилися здебільшого пенсіонери, – веде далі Л. П. Луць. *– Лідія Іванівна Іванова невдовзі після сходки вирішила облаштувати навколишню територію й залучила кількох свої подруг: Г. М. Гриценко, О. Ф. Ісаєнко, Г. М. Ваш, Н. О. Охрімчук. Напередодні Великодня жінки разом скопали клумби, попідбілювали дерева, висадили квіти, згодом пололи на клумбах бур'яни. Територія навколо їдальні змінилася невпізнанно!*

Приклад активних пенсіонерок надихнув на колективну роботу й інших. Улітку люди розпочали ремонт їдальні. Організовувала їх голова ветеранської організації, депутат Білоцерківської сільської ради Любов Андріївна Лобанова. До речі, свого часу вона працювала в їдальні радгоспу. Тепер же активна жінка щодня телефонувала небайдужим односельцям, домовлялася, хто коли зможе вийти на громадські роботи та що має принести з дому.

До розмови з нами Любов Андріївна ретельно готується й бере список усіх, хто брав участь у ремонті.

– Активно працювали, – розповідає вона, *– Галина Максимівна Тихоненко, Анжела Анатоліївна Бірюк, Ольга Юріївна Бондар, Ганна Михайлівна Гриценко, Ірина Миколаївна Мостова, Надія Василівна Мостова, Ольга Федорівна Ісаєнко, Марія Антонівна Тесленко, Микола Васильович Требух, Олександр Володимирович Назмєєв, Андрій Григорович Колодько, Валентина Олександрівна Головко, Ганна Федорівна Кіндзера, Галина Миколаївна Михайлова, Катерина Антонівна Швед, Олена Василівна Шульга, Олександр Олександрович Охрімчук. А Сергій Олександрович Фененко у свій єдиний вихідний день приніс зварювальний апарат та привів до ладу металевий паркан навколо їдальні. Паркан був геть понівеченим, кілька разів у нього в'їжджали машини. Майстровитий чоловік (він працює у ТОВ «Білагро») зняв секції, вирівняв їх, а потім позварював. Допомагав йому Олександр Іванович Фененко. Після цього жінки-пенсіонерки пофарбували паркан у національні кольори, й він став наче новий! Дружина Сергія Олександровича Фененка Діана Василівна Гаргала теж брала участь у ремонті їдальні.*

– Звісно, люди старалися, але їм бракувало і сил, і вміння. Та й зібраних коштів – близько 9 тис. грн – було вкрай недостатньо, – говорить О. М. Пипко. *– Та коли я розповів про ініціативу людей Вікторові Володимировичу Кордубану, він гаряче підтримав її, виділив фарбу й сатенгіпс. Завдяки цьому вдалося перетерти всі стіни та пофарбувати їх. Коли ж звернувся до Юрія Володимировича Кордубана з проханням відремонтувати старі столи й лавки, той запропонував виготовити нові. Працівники ТОВ «Білагро» виконували й інші столярні роботи, а ще відремонтували дах, засклили вікна.*

Не залишилася осторонь і сільська рада, розповідає депутат. Побачивши, що люди всерйоз узялися за ремонт їдальні, Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко залучив працівників відділу благоустрою, які професійно виконали значний обсяг ремонтних робіт. Наприклад, щоб відділити залу від кухонних приміщень, які не функціонують, люди вирішили зашили стіну гіпсокартоном. Ці роботи виконали працівники відділу благоустрою під керівництвом Сергія Миколайовича Шатлова. Вони також установили пластикове вікно та 15 світильників на стелю. І вікно, й світильники придбала сільська рада.

Та якщо професійні будівельники виконували складні роботи, які не могли належним чином виконати пересічні мешканці Балаклії, то решту ремонтних робіт люди зробили самі. Зокрема відчищали вікна й стіни від старої фарби, фарбували вікна, двері, відмивали підлогу після ремонту, виносили сміття.

До ремонту споруди в центрі Балаклії загалом долучилося близько 100 жителів села. Принаймні, донедавна сума зібраних коштів становила понад 9 тис. грн. Але корисна громадська ініціатива продовжує поширюватися селом. До неї долучаються нові й нові люди, які поперва лишалися осторонь. Збір коштів триває, люди пропонують свою допомогу в подальшому облаштуванні їдальні та навколишньої території. Нещодавно, наприклад, вирішили замінити у відремонтованій залі ще й плінтуси, купити нові штори на вікна. Недарма ж кажуть: удосконаленню немає меж. До речі, жителька Балаклії, художниця Тетяна Парфенович запропонувала свою допомогу в декоративному оформленні зали.

– Ремонт їдальні – не єдина ініціатива жителів Балаклії, – розповідає О. М. Пипко. *– Так, у нас є красень-міст, який свого часу побудував Віктор Володимирович Кордубан. Щовесни тала вода забиває його гілками, колодами, сміттям. І щовесни жителі Балаклії разом відновлюють міст. А Ян Миколайович Шипоша бере свого човна й розтягує ті завали... А ще є джерело, з якого люди залюбки беруть воду. Вода за всіма показниками краща від тієї, що в колодязях. Але труби, які свого часу там проклали, вже вийшли з ладу. Відремонтувати їх значно складніше, ніж їдальню, бо втручання в природу може мати непередбачувані наслідки. Та я вірю, що гуртом ми справимося.*

– На жаль, люди не завжди помічають ті добрі справи, які роблять для них виконавчий комітет і депутатський корпус сільської ради. Можливо, коли мине певний час, вони оцінять їх. Та коли ініціатива йде від людей, коли вони самі долучаються до втілення її в життя, справа має значно більший резонанс у суспільстві. І, певно, саме тому цю ініціативу підтримали й сільська рада, й місцеві підприємці, – підсумовує Л. П. Лобанова.

А Л. П. Луць додає:

– Розумієте, люди бачать реальні результати своєї праці й хочуть більшого. Їм приємно усвідомлювати, що вони своїми руками роблять своє село кращим, красивішим. Я вважаю, це і є справжній патріотизм. Не показний, а реальний, підкріплений конкретними справами. Люди розуміють, що їхнє село – це їхня спільна домівка, і хочуть зробити його кращим.

Тепер у Балаклії є місце, де жителі села можуть зібратися разом за святковим столом. Адже кожна людина, яка вклала свої гроші й свою працю в облаштування зали, може взяти ключі, запросити гостей та відзначити якусь знаменну подію в житті. Зрештою, просто посидіти з родиною, друзями в приємній і комфортній обстановці.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Кипить робота біля їдальні: найактивніші жителі Балаклії фарбують вікна, двері, столи, лавки.

Народну ініціативу підтримав Віктор Володимирович Кордубан, він виділив сатенгіпс та фарбу.

Люди не лише привели до ладу найбільшу залу їдальні, вони як справжні господарі подбали про облаштування навколишньої території.

Де народився, там і пригодився

Цей мудрий народний вислів якнайточніше характеризує життєвий шлях шанованої у нашій громаді людини – Білоцерківського сільського голови Івана Васильовича Лещенка.

Команда однодумців: Ю. В. Кордубан, І. В. Лещенко, О. А. Кордубан, В. В. Кордубан.

Він народився в Білоцерківці 18 серпня 1961 року, закінчив Білоцерківську середню школу й фізико-математичний факультет Полтавського державного педагогічного інституту ім. В. Г. Короленка та повернувся працювати в рідну школу.

Здібного вчителя помітили й забрали в райцентр. Іван Васильович тривалий час працював у Великій Багачці на різних посадах в органах місцевого самоврядування: керівником секретаріату Великобагачанської районної ради, заступником голови, головою Великобагачанської районної ради, заступником Великобагачанського селищного голови, заступником голови, головою Великобагачанської РДА тощо.

Коли ж 2015 року в Україні почався процес децентралізації, І. В. Лещенко активно долучився до створення Білоцерківської ОТГ та висунув свою кандидатуру на посаду голови. І переміг!

Торік жителі Білоцерківської громади вдруге довірили Іванові Васильовичу своє майбутнє й майбутнє своїх дітей, адже переконалися в його чесності, порядності, наполегливості, щирій любові до людей і рідного краю. Неконфліктний, розумний, далекоглядний, справедливий, наш сільський голова ніколи не дає пустопорожніх обіцянок і завжди дотримує слова.

За багаторічну сумлінну працю І. В. Лещенко нагороджений Грамотою Верховної ради України з нагрудним знаком, Почесною грамотою Полтавської облради з нагрудним знаком та Грамотою Полтавської ОДА. Однак, як зізнається Іван Васильович, найвищою нагородою для нього є довіра та повага людей.

Люди про Івана Васильовича

Напередодні 60-річчя нашого шанованого земляка І. В. Лещенка до редакції телефонувало чимало жителів громади. Вони просили на сторінках газети обов'язково привітати Івана Васильовича з цією знаменною датою в його житті та подякувати йому за людяність, розуміння проблем людей і сумлінне служіння громаді.

На жаль, газета не може опублікувати думки всіх бажаючих. Ми поспілкувалися з однокласниками І. В. Лещенка, його вчителькою та тими, хто повсякчас стикається у справах із Білоцерківським сільським головою. Надаємо їм слово.

Завжди попереду

Я пам'ятаю Івана Васильовича Лещенка ще зі школи, адже викладала в його класі російську мову та літературу.

Це був вихований, дисциплінований учень. На уроках завжди був зосередженим, уважним, наполегливим у навчанні, серйозним і не по віку розсудливим, завжди на все мав свою точку зору.

Пам'ятаю, у четвертому класі учні вчили напам'ять вірш М. Ю. Лєрмонтова «Бородіно». Вірш великий, тому розділяли його на дві частини. А Ваня підійшов до мене, торкнувся моєї руки і так гордо говорить: «Ніно Василівно, а я увесь вірш вивчив напам'ять». Я його похвалила, і та похвала, здавалося, була для нього найвищою оцінкою!

Лагідний, усміхнений, відповідальний за доручену справу, він брав участь у всіх заходах, які проводилися в школі. Був головою ради піонерського загону, комсоргом класу, правою рукою класного керівника. Він був завжди попереду, користувався повагою серед однокласників і вчителів.

Батьки виховували своїх двох синів, Толю і Ваню, порядними, трудолюбивими, привчали з повагою ставитися до людей. Поки сини навчалися в школі, батьки входили до складу батьківського комітету (а в батьківський комітет обирали тільки тих, чиї діти були гордістю школи).

Де б не був Іван Васильович, він завжди переймався життям свого села, своїх односельців. І я думаю, люди не помилились у своєму виборі, коли у жовтні 2020 року проголосували за Івана Васильовича, обравши його Білоцерківським сільським головою. Наша громада є однією з найкращих в області. Це заслуга всього колективу: депутатів сільської ради, небайдужих сільських активістів, Віктора Володимировича і Юрія Володимировича Кордубанів, інших розумних, талановитих і працьовитих людей. І звичайно ж, це заслуга очільника громади – Івана Васильовича Лещенка, який зумів створити цей колектив, об'єднати людей і націлити їх на добрі справи.

Тож хочу з нагоди дня народження нашого голови від себе особисто та від усіх учителів, які навчали Івана Васильовича, привітати його з цією визначною подією в його житті, побажати йому міцного здоров'я, любові і злагоди в родині, незгасаючої енергії, оптимізму, активного довголіття й успіхів у праці на благо рідного села й нашої громади.

Ніна Василівна ЧУГУЙ, учителька-пенсіонерка, жителька с. Білоцерківка.

Він відгукується на прохання інших

Із Іваном Васильовичем Лещенком я навчався в одному класі всі десять років шкільного життя – з першого по десятий клас. Один час ми навіть сиділи з ним за однією партою.

Він змалку був здібним і розумним, вчився дуже добре, причому з усіх предметів, але особливий потяг у нього був до точних наук. Фізика і математика були його улюбленими предметами, він брав участь у різних олімпіадах і конкурсах, які були на той час.

У колективі Ваня був веселим, комунікабельним, доброзичливим. Він – гарний товариш.

Коли Іван Васильович працював у Великій Багачці (зокрема у селищній раді, райраді та інших організаціях), я неодноразово спілкувався з ним із виробничих питань. 16 років я працював заступником начальника й три роки – начальником Красногорівської філії ПАТ (згодом ВАТ) «Полтаваобленерго», тож доводилося вирішувати в районі різноманітні виробничі проблеми. Щоразу, коли я звертався до Івана Васильовича, він оперативно реагував, не волинив, ішов назустріч. Але наше шкільне минуле тут ні до чого: Іван Васильович загалом така людина, яка завжди відгукується на прохання інших.

Спілкувалися ми й у неформальній обстановці, й Іван Васильович залишався простим, щирим, душевним, веселим і дотепним, як у дитинстві.

Олександр Дмитрович СОНИЧ, житель с. Красногорівка.

Порядний і людяний

Я теж однокласниця Івана Васильовича Лещенка. Клас наш був дуже дружним, веселим, а класним керівником у нас була Олена Іванівна Чередніченко.

Іван Васильович був невисоким на зріст, але при цьому він виглядав значно старшим, якимось дорослішим від решти однокласників. Певно, тому, що був дуже відповідальним.

У нього до всього хист був, він прекрасно вчився з усіх предметів. Окрім навчання, у той час учнів активно залучали до громадських робіт. Ми прибирали шкільне подвір'я, виходили на суботники. Пам'ятаю, висаджували дерева в парку неподалік від того місця, де зараз сільська рада.

2013 рік. Випускники Білоцерківської школи 1978 року зібралися з нагоди 35-річчя свого випуску.

Ваня був душею колективу: веселий, активний, товариський. З його мамою Любов'ю Іллівною я згодом працювала в лабораторії молокозаводу (вона була завідуючою лабораторією). Тоді й зрозуміла, звідки в нього порядність, доброзичливість, повага до людей.

Після закінчення школи ми практично не спілкувалися, зустрічалися хіба що випадково або під час шкільних зустрічей (ми збираємося раз на п'ять років). Щоразу бачила його привітним, усміхненим, доброзичливим. Він – дуже гарна людина, напрочуд порядний і людяний.

Тетяна Василівна ОДНООЧКО, жителька Білоцерківки.

Розумний, серйозний і відповідальний

Я навчався разом із Іваном Васильовичем Лещенком до 8-го класу. Потім батька перевели у Велику Багачку, і я продовжив навчання вже в райцентрі.

Добре, що в дитинстві поряд зі мною була така світла особистість, чудовий друг і товариш, тож мої спогади про роки, проведені в Білоцерківці, завжди приємні й радісні.

У мене батько працював у лікарні, а мама – в лабораторії на маслозаводі. У нього обоє батьків працювали на заводі, причому мама – теж у лабораторії. Батьки спілкувалися між собою, а ми малими часто разом до них на роботу бігали. А ще, пригадую, я в нього дома борщ їв.

У нас був іще один товариш, Боря Шарай, той був справжнім організатором і завжди кликав хлопців чи на вулицю погуляти, чи ще кудись... Тоді комп'ютерів не було, ми проводили дозвілля переважно на свіжому повітрі. Ми гасали на велосипедах, часто грали у війну... Штаб у нас на городі був. Любили влітку поганяти м'яча у футбол, а взимку ставали на ковзани й грали в хокей.

Правда, Іван Васильович не надто захоплювався спортом. Натомість паяв усілякі схеми, збирав радіоприймач. Він радіолюбителем був.

Загалом він у дитинстві дуже посидючим був, серйозним і відповідальним. А ще запоєм читав книжки. Про що його не спитаєш – він усе знав. Він дуже розумним, начитаним був. Таким залишився й зараз...

Леонід Олександрович ГАВЛОВСЬКИЙ, директор КНП «Великобагачанська ЦЛ».

Для нього справа важливіша за особисте

Ми познайомилися, коли я навчався в першому, а він – у 10-му класі. Комусь може видатися дивною така дружба, та він, вочевидь, симпатизував мені. А я, звісно, дуже пишався, що на мене звернув увагу не просто десятикласник, а найкращий учень нашої школи.

А потім Іван Васильович закінчив педінститут і повернувся в нашу школу вже як учитель. Він викладав у мене фізику в 6-му чи 7-му класі...

Наші шляхи на певний час розійшлися. Та коли я став працювати на молокозаводі, Іван Васильович був заступником голови Великобагачанської районної ради, й ми стикалися з ним по роботі. А 2000-го року ми обоє стали депутатами районної ради, причому Івана Васильовича обрали головою райради. Тепер ми не просто спілкувалися – нас об'єднувала спільна робота.

Як відомо, саме в роботі людина розкривається сповна. Іван Васильович – дуже відповідальна людина, яка повністю віддається справі. Він аналітик, тож чітко виділяє головне й другорядне, передбачає ймовірні перешкоди та продумує все до дрібниць. Мудрий, виважений, неконфліктний, він аргументовано відстоює свою точку зору, спокійно сприймає конструктивну критику та завжди готовий до розумних компромісів. Працювати поряд із такою людиною легко й приємно!

2010 року мене призначили головою Великобагачанської райдержадміністрації, І. В. Лещенко вдруге став головою Великобагачанської районної ради. Злагоджена робота двох гілок влади дозволила досягти значних зрушень у соціально-економічному розвитку району. До речі, моїм наступником на посаді голови РДА став саме Іван Васильович.

Коли 2015 року І. В. Лещенко очолив новостворену Білоцерківську ОТГ, ми знову стали однією командою. Тільки тепер разом розбудовували територію, де колись народилися й виросли...

Пригадайте, якою була наша громада 2015 року, й ви зрозумієте, скільки багато зроблено під керівництвом цієї мудрої людини!

Не всі знають, що Іванові Васильовичу часто доводиться відстоювати інтереси громади у владних інстанціях, стикатися з несподіваними перешкодами, й він дипломатично, але вперто і наполегливо гне свою лінію.

Так само він відстоює свою точку зору перед жителями громади. Ми звикли думати, що правда там, де більшість. І якщо більшість людей вимагає якихось дій, значить, так і треба робити. Насправді дуже часто більшість помиляється. Далеко не всі люди можуть осягнути глибину проблеми та передбачити ймовірні наслідки... І лише одиниці – розумні й далекоглядні люди, яких, на жаль, не так і багато в суспільстві, можуть аналізувати, прогнозувати й знаходити правильний вихід.

Яскравий приклад: постійне розчарування українців результатами виборів. При цьому політики, які приходять до влади, дуже бояться розгнівати народ і відкладають ухвалення непопулярних рішень на потім. Тому й реформи в Україні буксують...

Іванові Васильовичу вистачає мужності піти всупереч думці більшості. Якщо він має якусь ідею і знає, як її втілити в життя, якщо впевнений, що в результаті це принесе беззаперечну користь громаді, то він наполегливо відстоюватиме свою точку зору й переконуватиме інших. І при цьому не переживатиме за втрату свого авторитету. Для нього справа, результат набагато важливіші за особистий авторитет!

Віктор Володимирович КОРДУБАН, засновник ПП «БіАГР» і співзасновник ТОВ «Білагро», депутат Полтавської облради.

«Ми називали його Піфагором»

Ми з Іваном Васильовичем Лещенком навчалися в одному класі, потім – у одному вузі, після чого прийшли працювати в рідну школу, тільки я – через чотири роки навчання на філологічному факультеті, а він – на рік пізніше, бо на фізико-математичному факультеті вчилися п'ять років. Тобто ми були не лише однокласниками, а й колегами по роботі.

Дитинство наше минуло в радянські часи, ми були слухняними й дисциплінованими. Тоді якщо вчителі скаржилися батькам на учня, то батьки не розбиралися, що трапилося: вчитель апріорі був правий. Отож чогось екстраординарного згадати не можу: ми старанно вчилися, допомагали батькам по господарству, восени й навесні працювали в колгоспі...

Іван Васильович був дуже здібним, йому легко давалися точні науки, й ми в класі називали його Піфагором. Поза навчанням він був добрим, веселим і товариським. У класі його всі любили й поважали, та найближчими друзями в нього були Леонід Гавловський (він до 9 класу навчався разом із нами), мій покійний чоловік Сергій Чередніченко та Олексій Варченко, син директора школи. Потім його батька перевели в Гоголеве, але дитячі роки вони провели разом.

Я ще раз хочу повторити: Іван Васильович був добрим, готовим кожному допомогти, веселим і комунікабельним. І напрочуд здібним. У нього в атестаті лише одна четвірка – з російської літератури. Хоча літературу він знав прекрасно. Якби не та четвірка, він би отримав золоту медаль і міг без екзаменів вступати до вузу. Але четвірка все зіпсувала, довелося складати екзамени. Та він усе одно вступив на фізико-математичний факультет Полтавського педінституту.

Коли він повернувся в Білоцерківську школу, то, якщо не помиляюся, не лише викладав фізику та математику, а й був заступником директора з виховної роботи. Його помітили, забрали в район. Відтоді почалася його кар'єра, далі він рухався по висхідній...

Періодично ми з ним спілкувалися, й це спілкування завжди було щирим, приємним, піднімало настрій і вселяло впевненість. Коли він працював заступником голови райдержадміністрації, я звернулася до нього за допомогою, він одразу відгукнувся й щиро хотів допомогти. Правда, не склалося... Однак для мене важливо те, що він хотів допомогти, звертався до голови РДА й робив усе, що міг.

А ще хочу розповісти про трохи дивний випадок, про який мені повідомив мій односелець Сергій Каленчук. Він розповідав, що якось батько Івана Васильовича ні з того, ні з сього заявив: «А мій Ваня, коли виросте, буде в Білоцерківці головою сільради». Ваня тоді ще, може, і в школу не ходив, тож така заява здалася скоріше жартом. Та ці слова виявилися пророчими: батько якимось чином зумів передбачити майбутнє свого сина.

Я щиро рада, що нашу громаду очолює Іван Васильович Лещенко – напрочуд розумний керівник, доброзичлива і толерантна людина, прекрасний сім'янин. Тож і для жителів громади він наче батько.

Валентина Володимирівна ЧЕРЕДНІЧЕНКО, жителька Білоцерківки.

Нам просто пощастило

Якщо відверто, то вже не пам'ятаю, коли вперше зустрілася з Іваном Васильовичем Лещенком. Але задовго до нашого знайомства багато про нього чула, й було таке враження, що я давно і добре знаю цю людину.

Першим, хто розповів мені про Івана Васильовича, була його мама Любов Іллівна. Вона жила поряд із нашим заводом, і хоча на той час уже вийшла на пенсію, частенько приходила на підприємство, де пропрацювала кілька десятків років. Звернула увагу, з якою величезною гордістю Любов Іллівна говорила про сина!

Від інших людей я чула теж лише позитивні відгуки. І зараз, коли я знаю Івана Васильовича вже тривалий час, не можу сказати про нього нічого поганого. Не пригадую жодного випадку, який

12 листопада 2020 р. на першому засіданні Білоцерківської сільської ради восьмого скликання І. В. Лещенко отримує посвідчення сільського голови.

хоча би побічно кидав тінь на Івана Васильовича. Це напрочуд порядна людина, якій притаманні високі моральні принципи, справжня, а не показна любов до рідного краю, щире бажання змінити його на краще.

Ми досить часто зустрічалися з Іваном Васильовичем, коли він працював у Пенсійному фонді: доводилося вирішувати чимало виробничих питань. Потім він працював у районній раді, райдержадміністрації, й ми зустрічалися з ним хоча й рідше, але теж часто. Та коли 2015 року він очолив Білоцерківську громаду, ми з ним, як то кажуть, постійно на зв'язку. І я не перестаю дивуватися мудрості, далекоглядності, витримці й порядності цієї людини!

Він ніколи не керується емоціями, до вирішення питань підходить виважено, мудро, в стосунках із людьми тактовний, толерантний. І що дуже важливо: він уміє чути людей, прислухається до їхньої думки, завжди знаходить слова підтримки, завжди прагне допомогти й шукає найоптимальніші шляхи для цього. Усі питання він намагається вирішити позитивно, в інтересах людей.

Люди дуже різні: з різними характерами, різними долями й різним баченням перспективи. Проте Іванові Васильовичу як досвідченому керівникові вдається знаходити підхід до кожного. І, певно, саме це його вміння почути та зрозуміти інших і дозволило йому згуртувати та об'єднати різних людей і створити потужну громаду, нічого, як то кажуть, не ламаючи.

Я не дуже багато знаю про особисте життя Івана Васильовича, та з окремих слів, розмов переконалася, що він – гарний сім'янин: прекрасний чоловік, люблячий батько й дідусь. Він дуже тепло відгукується про свою родину, особливо – онуків. Загалом він дуже любить діток, причому не лише своїх.

Спілкування з Іваном Васильовичем утвердило в думці, що ця людина не думає про особисте. Він – справжній патріот нашого краю. А ще мені імпонує, що Іван Васильович завжди дотримується законів.

На жаль, зараз таких людей дуже мало. Деякі жителі громади просто не можуть повірити, що в нашому наскрізь корумпованому суспільстві хтось переймається не особистим збагаченням, а громадськими проблемами, й докладає зусиль для їхнього вирішення. Їм здається, що їх обманюють, і вони прагнуть будь-що «докопатися до істини»! А істина в тому, що Білоцерківській громаді просто пощастило: ми обрали чесного, справедливого, розумного, відповідального і самовідданого керівника.

Оксана Анатоліївна КОРДУБАН, генеральний директор ПП «БіАГР», депутат Білоцерківської сільської ради.

Справжній лідер

На роботі людина проводить значну частину часу, нерідко стикається з несподіваними труднощами, викликами, стресами... Та коли на чолі колективу – розумний керівник, який створює доброзичливу й дружну атмосферу, навіть найскладніша робота приносить радість і задоволення.

Мудрий вислів говорить: «Лідер – це той, хто здатний нас підняти, дати нам мету, мрію й сили до неї йти». Саме таким керівником і справжнім лідером є Іван Васильович Лещенко. Він допомагає кожному відчути себе важливою складовою колективу, необхідною і незамінною на шляху до спільної мети. Він вимогливий, але водночас справедливий, простий і людяний.

Від імені усіх членів профспілкової організації виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради щиро вітаємо Вас, шановний Іване Васильовичу, із 60-річчям! Зичимо успіхів у справах, міцного здоров'я, благополуччя в сім'ї, серця, сповненого любові, очей, що світяться від щастя, найяскравіших емоцій!

Надія Іванівна ДОБРОСКОК, заступниця сільського голови, голова профспілки.

Він уміє мотивувати

Івана Васильовича Лещенка я знаю приблизно з 1998 року. Я тоді очолював спортивне товариство «Колос», а він працював заступником голови Великобагачанської райради. Після виборів 2005 року ми обоє стали депутатами районної ради п'ятого скликання, й на першій сесії мене обрали заступником голови райради. Відтоді почалася наша спільна плідна робота.

У наступній шостій каденції 2010 року Іван Васильович став головою Великобагачанської районної ради. І хоча ми з ним були в різних політичних силах, у нас завжди були порозуміння й певною мірою підтримка один одного.

2012 року Івана Васильовича призначили головою Великобагачанської райдержадміністрації, й на цій посаді він докладав зусиль для вирішення низки соціально-економічних питань. Завдяки наполегливості та послідовності Івана Васильовича було зроблено чимало для розвитку всього Великобагачанського району.

Тоді ж мене обрали заступником голови райради, а в наступній каденції – головою. Ми часто спілкувалися з І. В. Лещенком по роботі, мені імпонували його виваженість, далекоглядність, конструктивізм. Особливо яскраво ці риси проявилися після того, як 2015 року він очолив новостворену Білоцерківську ОТГ.

Реформа децентралізації була не до кінця продуманою й на початковому етапі не давала чіткого розуміння, що буде з районними комунальними закладами, зокрема лікарнями, освітніми закладами тощо. Так, Великобагачанська ЦРЛ, яка обслуговувала жителів усього району, зокрема й новостворених ОТГ, мала певні фінансові труднощі. Районна рада просто не могла витримати такий фінансовий тягар.

Іван Васильович із розумінням сприймав цю проблему й дотримувався думки, що новостворені громади мають спільно перераховувати кошти за лікування своїх жителів. І виконував свої обіцянки! На жаль, із головами інших громад знайти порозуміння не вдавалося: вони лише обіцяли. Але ж не може так бути, що домовлялися разом, а виконує обіцянки лише один!

Я радий, що зараз працюю в одній команді з Іваном Васильовичем. Він уміє мотивувати та надихати, й усі ми націлені на поліпшення соціально-економічного розвитку Білоцерківської ТГ. У нас дуже багато проблем, але в такій команді, під керівництвом такого лідера все можна здолати!

Григорій Миколайович ПОЛТАВЕЦЬ, заступник сільського голови.

Законодавчі новації

Що таке Національна соціальна сервісна служба

В Україні створено новий орган – Національну соціальну сервісну службу України. Вона замінить стару систему соціального захисту, яка існувала до реформи децентралізації.

«Багато повноважень у сфері соціального захисту населення сьогодні передано на рівень територіальних громад: надання соціальних послуг, збирання документів для соцпідтримки, питання захисту прав дитини. Надаючи ці повноваження, держава повинна контролювати правильність і якість надання соціальних послуг. І контролювати не з позиції покарання, а з позиції підтримки – методологічної, законодавчої. Нацсоцслужба створена для того, щоб замінити стару систему соціального захисту, яка сьогодні дуже розрізнена», – пояснив очільник нового відомства Владислав Машкін.

Нацсоцслужба має на меті забезпечити єдині високі стандарти надання соціальних послуг на всій території України незалежно від регіону. Нове відомство сприятиме, щоб ефективніше і швидше ухвалювалися рішення щодо призначення соціальних виплат, швидше надходили кошти адресатам.

Нацсоцслужба, за словами її голови, приділятиме велику увагу цифровізації всіх процесів у сфері соціального захисту. *«Ми максимально використовуватимемо електронні державні реєстри, щоб досягти того рівня, коли соціальна підтримка у типових випадках надається автоматично. І застосовуватимемо лише електронну перевірку отримувачів державної соціальної допомоги»,* – заявив він.

Найближчим часом Національна соціальна сервісна служба України планує розпочати в окремих регіонах перші перевірки дотримання законодавства місцевими органами влади при призначенні соціальної допомоги. При цьому перевірятимуть лише підрозділи органів місцевої влади, які призначають соціальні виплати та збирають документи для їх призначення: управління соціального захисту населення районного рівня, а також підрозділи, створені в територіальних громадах. ***«Ніхто не збирається ходити по домівках, зазирати у холодильники, аналізувати побутові умови й перевіряти отримувачів соцдопомог. Можливі лише електронні перевірки. Звертатимемо увагу на те, чи не вимагають від людей зайвих документів, чи дотримуються строків надання допомоги, чи призначена вся сума допомоги, на яку людина має право, чи правомірно вона призначена»,*** – наголосив очільник відомства.

Соціальні нормативи можуть продовжити

І ще одна новина щодо призначення соціальних виплат.

Торік навесні у зв'язку із запровадженням карантину уряд збільшив соціальні норми для розрахунку субсидії на окремі види послуг. Зокрема були збільшені на 50 відсотків нормативи на електроенергію, газу для приготування їжі, підігрівання води. Посадовці виходили з того, що люди більше часу перебували вдома, отже, витрачали більше комунальних ресурсів, а їхні доходи при цьому знизилися.

Як повідомила міністр соціальної політики України Марина Лазебна, збільшені соціальні норми діятимуть і в наступному опалювальному сезоні (після 1 жовтня 2021 року) для жителів тих регіонів, які опиняться у «червоній» зоні карантину.

Вона наголосила: попри те, що зараз уся Україна перебуває в «зеленій» зоні, а доходи людей почали зростати, усі розуміють, що епідемія коронавірусу не завершилася й можливі нові спалахи хвороби. Тож у випадку чергової хвилі жителі регіонів, які опиняться у «червоній зоні», автоматично отримають підтримку від держави у вигляді збільшення соціальних нормативів при наданні житлових субсидій.

Вимагати паперові документи не будуть

В Україні швидкими темпами впроваджується електронний документообіг. Його мета – спростити отримання послуг. Так, уже створено чимало загальнодержавних електронних реєстрів (зокрема власників земельних ділянок, підприємств і підприємців, отримувачів субсидій). Оцифровано понад 70 онлайн-послуг для українців, які доступні на порталі Дія.

15 липня Верховна Рада в цілому ухвалила законопроєкт № 5495 про режим «без паперів». Він має запровадити надання електронних публічних послуг та передбачає їхню повну цифровізацію.

Як повідомляє Міністерство цифрової трансформації, завдяки ухваленню законопроєкту населення та бізнес зможуть швидко отримувати публічні послуги онлайн. Для надання послуг використовуватимуть електронну ідентифікацію фізичної особи. Держоргани не зможуть вимагати від людини інформацію, яка вже міститься в реєстрах. Наприклад, РАЦС не може вимагати у вас свідоцтво про шлюб, тому що ці дані наявні в Державному реєстрі актів цивільного стану громадян.

«Режим «без паперів» допоможе значно прискорити процес цифровізації України. Якщо раніше ми могли оцифрувати до 15 послуг за пів року, то тепер їхня кількість збільшиться до кількох десятків. Ми створимо цифрову державу, в центрі якої — людина», — заявив віцепрем'єр-міністр — міністр цифрової трансформації України Михайло Федоров.

Вікторія Городнича: «Білоцерківський ЗЗСО дає міцні знання й готує учнів до вирішення життєвих ситуацій»

Із директоркою Білоцерківського ЗЗСО І–ІІІ ступенів В. В. Городничою ми зустрілися на початку серпня, щойно вона вийшла на роботу після літньої відпустки. У закладі тривала інтенсивна підготовка до нового навчального року, та все ж Вікторія Василівна викроїла час, щоб розповісти про зроблене й плани на майбутнє.

– Процес оновлення нашого закладу триває постійно, а не лише влітку, – пояснює вона. – Наш педагогічний колектив працює над тим, щоб створити комфортне середовище для учнів, де кожна дитина залюбки вчитиметься, спілкуватиметься, розкриватиме та розвиватиме свої здібності і, звичайно ж, формуватиметься як особистість

– Цього року у Вас невеличкий особистий ювілей: 5 років на посаді директора…

– Так, я очолила Білоцерківську загальноосвітню школу 15 серпня 2016 року. Хоча загалом працюю в цьому закладі з 2003 року.

– Розкажіть, будь ласка, про своє становлення як учителя і як директора.

– За фахом я учитель математики та інформатики. У Білоцерківську школу потрапила за розподілом після закінчення Полтавського педуніверситету ім. В. Г. Короленка.

Мені було байдуже, в якій школі працювати – у великій чи маленькій, у місті чи в селі, адже діти скрізь однакові. Головне – щоб робота була за фахом і приносила задоволення.

Звичайно, попервах доводилося багато чого дізнаватися від досвідченіших колег. При цьому я завжди прагнула (і прагну зараз) використовувати в своїй роботі нестандартні підходи. Мої предмети непрості (спробуй-но зацікавити дитину математикою!), тому дуже важливо спонукати дитину мислити, прищепити їй звичку аналізувати матеріал, шукати не один, а кілька способів розв'язання задачі. У молодших класах для цього використовую ігри, в старших – ситуативні завдання та семінари.

Коли я починала працювати, існували дуже суворі вимоги до молодих фахівців. У кінці першого року роботи вчитель-початківець мав прозвітувати про свої досягнення й провести відкритий урок в іншій школі. Мені випало проводити урок у Великобагачанській школі, в якій я свого часу навчалася. І хоча це була рідна для мене школа, за час, що минув, усе в ній змінилося. Та й за партами сиділи, окрім учнів, суворі перевіряльники…

Наступного року таке стажування скасували, але ж тоді я гідно справилась із завданням і отримала позитивний відгук.

– Як у подальшому складалося Ваше професійне життя?

— Я й надалі розробляла і впроваджувала власні, нестандартні методики, постійно вчилася і вдосконалювалася, відвідувала уроки своїх колег із інших шкіл. Запам'ятався урок англійської мови із елементами математики в Полтавській спеціалізованій школі №3… Якщо чесно, я ніколи не була прихильницею радянської системи освіти. Зараз чимало педагогів ностальгують за тією класно-урочною системою, яку придумав іще 400 років тому Ян Коменський. Вона мені нагадує конвеєр на фабриці: учні – це заготовки на цьому конвеєрі, а вчителі – робітники, які шліфують їх і передають далі із класу в клас. І обробляти «заготовки» треба тільки так, як прописано у нормах і правилах, а не інакше! Я завжди прагнула до новацій. Мені хотілося не домінувати над учнями, не тиснути на них, як на пластилін, намагаючись виліпити красивий виріб, а спілкуватися з дітьми на рівних, як старший товариш. Коли 2017 року в Україні запровадили концепцію Нової української школи (НУШ), одразу зрозуміла: це саме те, чого так не вистачає нашій системі освіти! Це було наче свіже повітря, яке увірвалося в задушливу вчительську атмосферу. НУШ принципово змінила орієнтири в навчанні, підходи до освітнього процесу в цілому.

Навесні 2016 року мені запропонували працювати методистом відділу освіти Білоцерківської сільської ради. При цьому я не залишила школу й поєднувала викладання та роботу методистом. Але тривало так недовго: звільнилася директорка нашого закладу, й мені довелося його очолити.

Для мене це був дуже великий виклик, адже інші освітні заклади громади очолювали значно досвідченіші директори з багаторічним стажем, і вони не завжди підтримували мої новаторські стратегії…

– Із якими труднощами, крім нерозуміння колег, Вам довелося зіткнутися?

– Згадуючи перший рік своєї роботи, чесно скажу, що не завжди була компетентною в багатьох управлінських питаннях. Однак я ніколи не боюся визнавати свої помилки. Складно було лише попервах. Я проаналізувала свої недоліки, помилки й виправила їх.

Очоливши заклад, одразу вирішила зробити його сучасним, прогресивним, суттєво підвищити якість освітніх послуг та вдосконалити всі ланки шкільної освіти. Звісно, при цьому я прагнула забезпечити позитивний імідж школи, адже ні для кого не секрет, що всі заклади освіти конкурують та борються за те, щоб діти йшли навчатися саме до них.

Ці завдання я озвучила перед педагогічним колективом і пояснила: нам усім доведеться чимало працювати. Більшість учителів мене підтримала, але далеко не всі...

– Люди не завжди хочуть змінюватися, докладати зусиль, вчитися…

– Так, рухатися за інерцією завжди легше. Але ж так можна швидко опинитися десь у кінці й пасти задніх. Нині життя зовсім не те, що було 20 років тому. Майбутнє наближається так стрімко, що треба постійно тримати «носа за вітром». Та особливо прикро, коли цього не розуміють педагоги, коли вони не хочуть змінюватися та вдосконалюватися… Частина наших учителів звільнилася: хтось вийшов на пенсію, хтось узагалі перейшов на іншу роботу, не пов'язану з педагогікою. На їхнє місце прийшла молодь – випускники педагогічних вишів. Із 18 вчителів, які сьогодні працюють у нашій школі, восьмеро – це молоді фахівці, які прийшли протягом останніх п'яти років. Цього року чекаємо ще двох випускників вишів. Беремо їх на роботу залюбки: я спілкувалася з цими молодими людьми, в них великий потенціал.

Принагідно хотілося б подякувати і двом моїм заступницям – Наталії Іванівні Писаренко та Людмилі Аркадіївні Дорофей. Вони не лише фахово викладають свій предмет (обоє – вчительки української мови і літератури), а й ініціативні менеджери, які кваліфіковано реалізують завдання із розвитку школи.

Середній вік наших учителів – 30 років. Усі вчителі працюють за фахом. Це дуже важливо: я особисто не сприймаю такої ситуації, коли, приміром, учитель математики викладає англійську мову. Зараз наш педагогічний колектив – це команда однодумців, яка розуміє один одного, підтримує один одного, продукує цікаві ідеї й має спільну мету: зробити наш заклад найкращим у громаді. А для цього маємо не просто йти в ногу з часом, а випереджати його.

– І це вам цілком удається!

– Ми щороку запроваджуємо щось нове. Тож зараз Білоцерківський ЗЗСО дає дітям міцні знання – не гірші, ніж у Полтаві чи іншому великому місті, готує учнів до вирішення непростих життєвих ситуацій.

– Розкажіть докладніше про проєкти, які реалізовує заклад.

– Так, справді, на початку кожного навчального року ми розробляємо низку проєктів, які потім реалізуємо. Деякі з них тривають по кілька років. Передусім хотіла би назвати проєкт «Талановита дитина». Він спрямований на розвиток творчого потенціалу наших учнів.

Кожна дитина по-своєму унікальна, по-своєму талановита. Завдання вчителя – виявити ці таланти, виплекати, розвинути. А для цього дитина має повірити в себе. У нас у закладі працює педагог-організатор і за сумісництвом хореограф Ілона Іванівна Макаренко, яка зазвичай першою виявляє мистецькі здібності дитини. Яскравий приклад – наша випускниця Юлія Шарай, яку добре знають у громаді як артистку, ведучу, декламаторку віршів та гумореcок. А починалося все з виступів на шкільній сцені.

Однак ідеться не лише про музичні чи хореографічні нахили, а й про здібності до вивчення певних предметів. Якщо бачимо потяг дитини до науки, залучаємо її до участі в олімпіадах, конкурсах Малої академії наук тощо. Ми просуваємо дитину не лише в громаді, а й на обласному, всеукраїнському рівні.

Кожен учень Білоцерківського ЗЗСО по-своєму активний. Хтось досягає успіхів у навчанні, хтось реалізує себе в художній самодіяльності чи інших видах творчості. Скажімо, Анастасія Никін залюбки виготовляє відеоролики. Дівчина відзняла ролик про права людини і взяла участь у конкурсі, який проводив Регіональний центр з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Полтавській області. Ще один її ролик – соціальна реклама – приніс їй третє місце в ІІІ Міжнародному конкурсі реклами «DO.IT ADS». А Володя Кравчун цього року посів ІІІ місце в Міжнародному конкурсі з української мови ім. Петра Яцика. Наші учні двічі брали участь в обласному конкурсі «Шкільний бюджет участі», й двічі вигравали.

Постійно діє в нас і проєкт «Якісна освіта». Він спрямований на використання ефективних моделей роботи з учнями. Білоцерківські вчителі часто проводять інтегровані уроки, які сприяють розвитку інтелектуального і творчого потенціалу учнів, мотивують їх пізнавати природу явищ, розвивають вміння бачити причинно-наслідкові зв'язки.

Підготовка й проведення інтегрованих уроків – непроста справа, й учителю необхідно не лише бути висококласним фахівцем у своїй галузі, а й мати ґрунтовні знання із суміжних дисциплін. До всього, якісний інтегрований урок складний за своєю структурою та змістом, він потребує не просто схеми чи плану-конспекту, а й добре продуманого сценарію.

Невід'ємною частиною роботи наших педагогів-новаторів стали онлайн-інструменти. Зараз існує чимало різноманітних освітніх платформ, які допомагають провести урок чи проконтролювати знання школярів: «На урок», «Освіторія», «Kahoot!», «ILearn». Кожен педагог підбирає собі найефективнішу платформу й працює з нею: бере звідти тестові завдання тощо. У свою чергу учні теж заходять на цю платформу й виконують завдання.

Уже кілька років наш заклад бере участь у всеукраїнському екологічному проєкті «Кліматичні краплі». Він передбачає розвиток екологічної свідомості учнів. Наші діти збирали макулатуру, висаджували квітники і дерева, пропагували роздільне збирання сміття, і про все це інформували організаторів проєкту. 2018 року Білоцерківська школа стала однією з чотирьох шкіл-переможниць, наші школярі побували в Польщі, де відкрили День молоді та розповіли про свої здобутки.

Під керівництвом учительки екології Тетяни Григорівни Бірук у нашому закладі реалізуються й інші екологічні проєкти. Ми не можемо змоделювати, як світ виглядатиме через тридцять років, коли наші учні стануть дорослими. Однак ми мусимо виховати їх дбайливими господарями своєї землі, прищепити любов до природи.

Ще один цікавий всеукраїнський проєкт, до якого долучився наш заклад, – «Безпечне середовище». Йдеться не лише про безпечні умови навчання школярів, а й про комфортну міжособистісну взаємодію, емоційне благополуччя дітей. Тому в рамках проєкту ми навчаємо учнів протидіяти булінгу й будь-яким формам насильства, торгівлі людьми. Залучаємо до виховного процесу психологів, працівників правоохоронної системи, інших фахівців.

Зрозуміло, що повністю унеможливити нестандартні ситуації навряд чи вдасться. Але вкрай важливо, щоб у процесі їх розгляду дитина бачила

В. В. Городнича.

в особі педагога передусім друга, якому можна довіритися, й нам це цілком удається.

Безпечне середовище потрібне не лише дітям, а й учителям. У повсякденному житті виникає чимало стресових ситуацій, однак учитель завжди має бути усміхненим та доброзичливим. Тому проєкт передбачає й психологічну допомогу педагогам.

Реалізуємо ми й проєкт «Родина», спрямований на взаємодію батьків і педагогів та активне залучення батьків до виховного процесу. В його рамках організовуємо та проводимо різноманітні родинні свята, а також онлайн-конкурси. Наприклад, мама чи тато разом із дитиною виконують тести з дорожнього руху…

А ще в нас є проєкт «Успішні люди», в ході якого показуємо дітям різноманітні досягнення земляків: підприємців, науковців, письменників. Ці історії успіху допомагають школярам повірити в себе, сформувати мету й наполегливо рухатися до неї. Ми прагнемо, щоб зі стін нашої школи виходили люди з активною життєвою позицією.

У найближчих планах – провести зустріч із Віктором Володимировичем та Оксаною Анатоліївною Кордубанами. Це люди, які чимало роблять для нашої громади, й їхні життєві історії слугуватимуть яскравим прикладом наполегливості, доброзичливості, небайдужості та патріотизму. Загалом ми давно планували таку зустріч, та через запровадження карантину її довелося відкласти. А проводити цей захід онлайн не хочемо: найкраще організувати його віч-на-віч, без будь-яких бар'єрів.

– А самі Віктор Володимирович та Оксана Анатоліївна про ваші плани знають?

– Поки що ні, але сподіваюся, що не відмовлять. Тим більше, що Віктор Володимирович свого часу закінчив Білоцерківську школу й завжди підтримує свій рідний заклад.

Повертаючись до розповіді про наші проєкти, варто згадати ще один, що має назву «Інформаційно-освітнє середовище». Він передбачає широке впровадження інноваційних технологій.

Ніхто не народжується з комп'ютерною мишкою в руках. Є вчителі, які раніше ніколи не використовували онлайн-інструменти. Тому ми приділяємо велику увагу навчанню педагогів. Наш учитель інформатики Богдан Олександрович Калниболотчук постійно проводить тренінги (групові й індивідуальні), а заступниця директора Людмила Аркадіївна Дорофей допомагає йому в цьому.

– Нагадаємо читачам, що Білоцерківський ЗЗСО першим у громаді й одним із перших в Україні запровадив електронний щоденник.

– Так, і саме Людмила Аркадіївна відповідала за його впровадження. На сьогодні всі вчителі вміють ним користуватися, й це суттєво полегшує роботу педагога. Коли ж усе таки виникають проблеми, на допомогу приходять колеги.

Та особливо зручна ця новація для батьків. Переважна більшість із них працюють, тому відвідувати школу можуть далеко не завжди. А за допомогою електронного щоденника вони дуже швидко і в зручний для них час дізнаються про оцінки й поведінку свої дітей. Крім того, можуть написати свої побажання чи запитання до вчителя.

Зараз ми працюємо над запровадженням у закладі електронного документообігу. З 1 вересня паперових журналів у нас не буде, зникнуть і конспекти уроків та інші папери.

– Така новація цілком відповідає стратегічним планам держави, яка теж відмовляється від паперового документообігу й переходить на електронний…

– У цій царині існують і певні проблеми. Потрібно, щоб у кожного вчителя був якийсь ґаджет: планшет або ноутбук. Поки що ми повністю забезпечили ноутбуками тільки початкову школу. За допомогою благодійного фонду «Мрія» вдалося закупити три планшети для вчителів-предметників, але потрібні ще кілька ноутбуків. Сподіваюся, що громада допоможе нам, і до 1 вересня в кожного педагога буде персональний ґаджет для роботи.

– І це, певно, не єдині проблеми…

– Найболючіша проблема на сьогодні – це необхідність реконструкції будівлі закладу. Адже звели її понад 100 років тому. Дається взнаки й відсутність лінгафонних приміщень, кабінетів природничого циклу, кабінету психолога. Не маємо ми й окремих приміщень для трудового навчання, де діти могли б набувати професійних навичок. Попри це, нам вдалося створити комфортні умови в коридорах. Тож тепер діти на перервах не нудьгують, а переключаються на інші види діяльності…

Підсумовуючи, хотіла б сказати, що колектив Білоцерківського ЗЗСО – це дружна родина, де учні й учителі живуть одним життям, де панує добро й злагода. Наш заклад – це стартовий майданчик для добрих справ, до яких ми залучаємо і батьків, і всю громаду.

– Що ж, успіхів вам у всіх ваших починаннях!

Спілкувалася
Зінаїда МАТЯШОВА.

Головне у житті – духовне зростання

Після Різдва та Великодня третім найбільшим християнським святом вважається Преображення Господнє, яке відзначають 19 серпня.

Свято пов'язують із чудесним преображенням Ісуса Христа під час молитви на горі спільно з його учнями. Як розповідає Євангеліє, обличчя Ісуса просяяло, «як сонце», одяг став білим, «як світло», й усе це супроводжувалося «гласом із хмари»: «Це Син Мій улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайтеся!»

В Україні свято Преображення частіше називають Яблучний Спас або Великий Спас. Серед трьох Спасів, які в серпні святкують православні, він другий. Перший Спас (Медовий) збігається з Маковієм, його відзначають 14 серпня, а третій (Горіховий або Хлібний) – зі святом Успіння (29 серпня).

Здавна празник Спаса мав світське значення, пов'язане з початком збирання врожаю яблук (святом урожаю). Вочевидь, його первісне коріння сягає дохристиянських вірувань.

З нагоди свята в храмах відбуваються врочисті богослужіння, освячують яблука. Звичай має й повчальне значення: спочатку плоди зелені, незрілі, але в міру розвитку наливаються соком, дозрівають. Так і людина в міру морального розвитку перетворюється, переймається світлом Божим. Найголовніший плід нашого життя — духовне зростання, внутрішнє перетворення.

У день Яблучного Спаса печуть яблука, пироги з яблуками, грибами і ягодами, усім, чим обдаровує сад, город, ліс. Цей день вважається святом зустрічі осені (осенини). Разом із яблуками продовжують освячувати мед, сливи, інші фрукти і навіть овочі. З цього дня починається заготівля яблук на зиму.

Існує повір'я, що в день Яблучного Спаса всі яблука мають особливі чудодійні властивості. Люди вірять, що бажання, загадане перед тим, як відкусити шматочок яблука, обов'язково здійсниться.

У давнину до святкування Яблучного Спаса починали готуватися за два тижні. У цей період не можна було вживати яблука. Така заборона особливо стосувалася жінок, ос3кільки вважалося, що в такому випадку вона приймає на себе гріх праматері Єви. Не варто також відганяти і вбивати комах. Якщо муха сіла на руку двічі — це провіщення успіху й благополуччя. А оскільки в серпні мух не бракує й вони особливо надокучливі, можна сміливо стверджувати, що попереду нас чекає багато успіхів і благополуччя.

«На Спасівку і жебрак яблучко з'їсть, і медку скуштує», — говорили в народі. І справді, на Преображення обов'язково дотримувалися звичаю наділяти бідних яблуками і медом. А до свята навіть заможні селяни утримувалися й не їли яблук, це вважалося великим гріхом.

Що можна робити

У народі існує низка традицій і повір'їв, пов'язаних із тим, що можна і що не можна робити на Яблучний Спас.

Найголовніше, як і в усі дні всіх великих релігійних свят, — відвідування богослужінь і молитва.

Господині печуть яблучні пироги і пригощають усіх, хто завітає до хати. Відкушуючи освячене яблуко, належить задумати бажання, воно неодмінно збудеться.

Пасічники на Другого Спаса освячували вулики, пригощали медом сусідів, особливо сиріт, немічних і знедолених.

Увечері в старовину молодь ходила в поле і піснями намагалася затримати сонце: вважалося, що після 19 серпня сонце ховається, а погода повертає на холод.

Що заборонялося робити

Якихось особливих заборон немає. Проте не можна цього дня сваритися, особливо з близькими, і бажати будь-кому зла. Вважається, що неприємності, які побажаєш цього дня, повернуться до тебе сторицею.

У старовину на Яблучного Спаса дівчата залишали на полі вінки-дівичі з колосків і польових квітів: вірили, якщо вранці вінка на місці не буде, наступного року його господиня вийде заміж.

Прогноз погоди

Ще однією традицією є провіщення, якою буде майбутня осінь і зима. Сухий день 19 серпня обіцяє суху осінь, а дощі – дощову. Ясне сонце говорить про сувору майбутню зиму.

Шановні жителі Білоцерківської громади!

Вітаємо вас із одним із найбільших та найважливіших християнських свят – Преображенням Господнім або Яблучним Спасом!

Щиро бажаємо багатого врожаю, великого душевного тепла, любові та милосердя в серці, барвистого світу і чуйних людей на життєвому шляху. Хай цей святковий день очистить кожного від злих помислів, наповнить силою і здоров'ям, а Господь пошле радість, щастя та благополуччя!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Полтавської обласної ради.

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні земляки!

Прийміть найщиріші вітання з Преображенням Господнім. Це світле й по-справжньому величне свято, яке наповнює серця добротою, любов'ю і милосердям, робить наші помисли чистими, дарує віру й надію.

У народі кажуть, що цього дня літо переходить в осінь, настає Преображення не тільки Господа, але й природи. Саме час їсти яблука, збирати інші дари природи й заготовляти їх на зиму. Тож насолоджуйтеся останніми серпневими днями, літом і загалом життям! Хай воно буде сповнене радості, щастя й любові до ближніх.

Зі святом!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Поспішіть подати документи!

Раніше пасічники ніколи не підживлювали бджіл цукром і чекали, коли мед «сам доспіє». Збирати його починали лише на Медового Спаса (14 серпня). Тож Другий Спас (19 серпня) – це період, коли мед активно продавали й заготовляли.

Починаючи з 1997 року, в Україні цього дня щороку на державному рівні відзначають День пасічника – професійне свято українських бджолярів.

Для когось бджолярство і справді є основною професією, а для когось – додатковим підробітком чи улюбленим заняттям, адже спілкування з дивовижними комахами бджолами неабияк заспокоює нервову систему, вчить мудрості, терпінню.

Загалом бджолярство – ризиковане заняття, й кінцевий успіх залежить від багатьох факторів, зокрема погодних умов. Не останню роль відіграють досвід, майстерність та професійні знання пасічника. Попри це, в нашій громаді є чимало пасічників-любителів. Хтось тримає всього кілька бджолосімей, а в когось їх по кілька десятків. Найбільша пасіка в громаді налічує понад 100 вуликів!

Із минулого року Україна на державному рівні підтримує бджолярство як галузь та виплачує грошову дотацію пасічникам.

– *Торік до Білоцерківської сільської ради документи для отримання дотації подали 11 пасічників-фізичних осіб і одна юридична особа (ТОВ «Білагро»),* – розповідає заступниця Білоцерківського сільського голови Надія Іванівна Доброскок. – *Після того, як було сформовано загальний пакет документів і направлено його в Департамент агропромислового розвитку Полтавської ОДА (а звідти – в Міністерство аграрної політики та продовольства України), заявники отримали на свої банківські картки дотацію. Її розмір залежить від кількості бджолосімей. Загалом фізичним особам виплатили понад 132 тис. грн.*

Для отримання дотації за 2021 рік до сільської ради поки що звернулося лише двоє фізичних осіб. Н. І. Доброскок нагадує, що прийом документів триває до 1 жовтня, тож усі пасічники громади можуть скористатися державною підтримкою.

Зі святом!

Цікаві факти про мед

Мед — продукт вічності. Він має одну з найвищих серед харчових продуктів тривалість зберігання. Уявіть: знайдений у гробницях давньоєгипетських фараонів, запечатаний у глечиках мед, до цього часу залишається їстівним і придатним для вживання.

Ця довговічність пояснюється хімічним складом меду: цей природний продукт є кислотним та має низький уміст вологи, а це не надто сприятливе середовище для розмноження різноманітних бактерій.

І хоча нектар (основний інгредієнт меду) наповнений водою, збираючи його, бджоли так сильно махають крилами, що витягають надлишкову вологу з нього. До всього, у шлунках бджіл є спеціальний фермент, який допомагає розділити нектар на глюконову кислоту і перекис водню. Останній перешкоджає розмноженню бактерій та інших мікроорганізмів у меді.

Бджоли почали виробляти мед близько 3 мільйонів років тому, це припущення вчені зробили після того. як знайшли скам'янілу соту.

Люди стали вживати мед близько 15000 років тому. Така гіпотеза виникла, коли у Валенсії (Іспанія) виявили стародавні печерні малюнки, на яких зображена людська фігура, що збирає мед із вулика.

Мед дуже корисний для здоров'я, й це здавна помітили люди. Перші свідчення про застосування меду з лікувальною метою знайдені в документах стародавньої Месопотамії. Оскільки мед надто негостинний для мікроорганізмів, його використовували для захисту від інфекції при порізах і опіках. Сьогодні мед теж відомий як природний антибіотик, ним лікують виразки шлунку і навіть деякі види сезонних алергій.

Аромат меду залежить від нектару, з якого він виготовлений. Мед липи має тонкий аромат, гречаний мед пряний, а евкаліптовий – із ментоловим присмаком.

Далеко не всі бджоли можуть виробити мед. На Землі налічується 20 тис. видів бджіл, та лише невелика частина з них робить мед. Види медоносних бджіл, які використовуються для промислового бджільництва, відомі як Apis mellifera. Мексиканська медова оса теж здатна виробляти мед у великій кількості, проте він іноді може бути отруйним завдяки квіткам, які полюбляють відвідувати ці оси.

Типовий вулик може виробляти від 13,6 до 45,35 кг меду на рік. У середньому медова бджола протягом свого життя виробляє 1/12 чайної ложки меду.

Підраховано, що кожна сьома тонна світового меду – українська. На пасіках країни сьогодні «працює» близько п'яти мільйонів бджолиних сімей.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Білоцерківка, ветерана праці
КРИПАКА
Дмитра Федосійовича;

жителя с. Поділ, ветерана праці
ОЛЕФІРА
Івана Матвійовича;

жителя с. Поділ, ветерана праці
НИКІНА
Михайла Миколайовича;

жителя с. Бірки, ветерана праці, учасника Другої світової війни
СРІБНОГО
Олександра Івановича

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

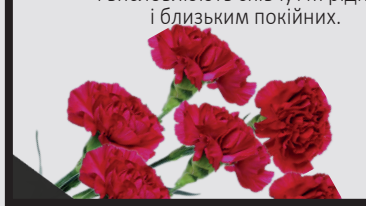

Дні народження відзначають члени нашої громади:

13 серпня
МОСТОВА ВАЛЕНТИНА МИКОЛАЇВНА
(с. Мостовівщина) – 60 років;

17 серпня
АНТОНЕНКО ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ
(с. Рокита) – 65 років;

18 серпня
НАКОНЕЧНА ГАННА МИКОЛАЇВНА
(с. Балаклія) – 75 років;
КУЩ ЛІДІЯ ІВАНІВНА
(с. Рокита) – 75 років;
БОНДАР ОЛЕКСАНДР ЯКОВИЧ
(с. Красногорівка) – 65 років;
ЛЕЩЕНКО ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 60 років;
КАТРЕНКО ВАЛЕНТИНА ВАСИЛІВНА
(с. Поділ) – 60 років;

19 серпня
ГЛУШИЧ ЛЕОНІД ЛЕОНТІЙОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 80 років;
МИЗИН НІНА АНТОНІВНА
(с. Огирівка) – 75 років;

20 серпня
ГОНЧАР ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ
(с. Рокита) – 60 років;
МАЦЬКО ЛІДІЯ ОЛЕКСІЇВНА
(с. Рокита) – 60 років;

21 серпня
ПИПКО ВІКТОР ПЕТРОВИЧ
(с. Бірки) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають великого людського щастя, міцного здоров'я, активного довголіття, надійних друзів, поваги колег та односельців, різноманітних успіхів у житті та всього, всього найкращого.

Хай у щасті й здоров'ї
минають літа,
Хай голубкою білою мрія зліта.
Хай Бог захистить від зла і туги,
Хай мир і любов в домі
будуть завжди!

Хай пісня з уст ваших
часто лунає,
Хай біди оселю завжди
обминають,
Хай хліб свіжий буде
у вас на столі,
Надія і радість панують в душі.

Чи буде дистанційне навчання?

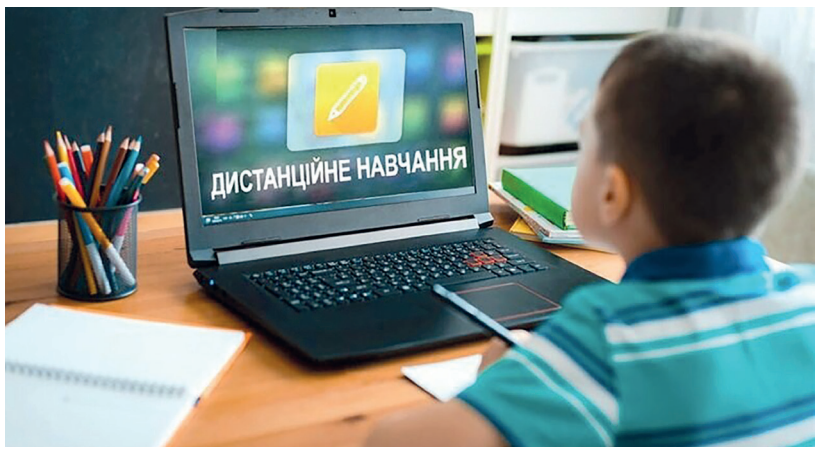

Це питання хвилює багатьох українців, адже за кілька днів почнеться новий навчальний рік. За твердженням соціологів, 80% українців проти запровадження дистанційного навчання, бо вважають його неефективним.

Кабінет Міністрів України ухвалив зміни до своєї постанови від 9 грудня 2020 року №1236, яка запроваджувала низку обмежувальних протиепідемічних заходів. Відтепер у разі переходу області до жовтого, помаранчевого чи червоного карантинного рівня епідемічної безпеки для роботи навчального закладу потрібно мати мінімум 80% повністю вакцинованого персоналу. Ніхто не може примусити працівників щепитися, однак у разі невиконання цих вимог заклади освіти з 1 вересня 2021 року переводитимуть на дистанційну форму навчання.

Імунізація від Covid-19: 10 поширених міфів і правда

В умовах пандемії коронавірусу Covid-19 важливо захистити себе й не загинути від цього вкрай небезпечного інфекційного захворювання, адже ліків від нього не існує.

На сьогодні єдиним методом профілактики є імунізація.

В Україні на початковому етапі щеплення було доступним лише для літніх людей та окремих категорій працівників. Проте зараз кожен бажаючий може захиститися від COVID-19. Попри це, багато українців не поспішають робити щеплення.

У людей існує велика недовіра до вакцин проти COVID-19. Цьому сприяє поширення неправдивої інформації щодо вакцинації. Ось 10 найпоширеніших фейків, які легко спростовуються.

Міф 1. Людям із хронічними захворюваннями та старшим за 60 років вакцинуватися протипоказано.

Правда. Найуразливішою групою ризику серед населення є літні люди. Найчастіше ті, кому 65+, мають хронічні захворювання, зокрема цукровий діабет, бронхіальну астму, гіпертонію, онкологічні захворювання. А наявність супутніх захворювань призводить до ускладнення та тяжкого перебігу коронавірусної хвороби і смерті. Саме літнім людям треба щепитися якомога швидше, тим більше, що вони належать до пріоритетних груп із вакцинації в нашій країні.

Міф 2. Людям із онкологічними захворюваннями вакцинуватися не можна.

Правда. Ці люди перебувають у групі ризику й можуть мати важкий перебіг захворювання на Covid-19 або взагалі померти. Вакцини не можуть спричинити захворювання навіть на тлі імуносупресії, бо не містять живих «повноцінних» вірусів. Не можна точно гарантувати, що вакцина матиме належний ефект в організмі внаслідок імуносупресії, але точно дасть шанс захиститися.

Міф 3. Хворим на аутоімунні/системні захворювання вакцинуватися небезпечно.

Правда. Застереження у випадку вакцинації людей із імуносупресією пов'язані не з небезпекою щеплення, а з ефективністю вакцинації для них. У таких пацієнтів імунна відповідь на вакцину може бути непередбачуваною. Та незважаючи на це, їм рекомендовано щепитися, оскільки захворювання на Covid-19 може виявитися для них смертельним. Щеплення рекомендується робити за два тижні до початку проведення планової імуносупресивної терапії.

Міф 4. Коагулопатії (порушення згортання крові) є протипоказанням до вакцинації.

Правда. Для вакцинації людей із серйозними порушеннями згортання крові (коагулопатіями) використовують тонку голку, після введення вакцини сильно натискають на місце введення протягом щонайменше 2 хвилин. Повідомляють про можливий розвиток гематоми в місці ін'єкції.

Міф 5. Людям,що перехворіли на Covid-19, вакцинуватися не потрібно.

Правда. Навіть якщо ви перехворіли, можете заразитися повторно й отримати серйозні ризики для здоров'я, тому слід вакцинуватися. Існує інформація, що імунітет після хвороби зберігається пів року. При цьому варто враховувати, що вакцини створені нещодавно, вірус мутує, дослідження щодо вироблення імунітету тривають.

Міф 6. Перед проведенням вакцинації потрібне обов'язкове обстеження.

Правда. У жодній країні світу перед проведенням вакцинації люди не здають аналізів, зокрема загальний аналіз крові, сечі, ЕКГ, вимірювання тиску. Тест на виявлення антитіл ІФА-методом робити не потрібно. Якщо у вас немає симптомів, схожих на Covid-19, ПЛР-тест теж не проводиться.

Міф 7. У мене немає декларації із сімейним лікарем, тому щеплення я не отримаю.

Правда. Якщо людина ще не уклала декларацію з сімейним лікарем, це не означає, що її не можна вакцинувати. Після щеплення ви залишаєте свій контактний номер телефону, і з вами обов'язково зв'яжуться, щоб провести процедуру декларування. Адже дані про вакцинацію кожного пацієнта заносяться в електронну систему охорони здоров'я.

Міф 8. Якщо людина один раз відмовилася вакцинуватися, вона більше не матиме шансу отримати безоплатне щеплення.

Правда. Людина, яка не отримала щеплення проти COVID-19 із якихось причин, може будь-коли записатися до списку очікування на вакцинацію. Це можна зробити за допомогою сайту чи застосунку Дія або звернувшись до сімейного лікаря чи зателефонувавши до пункту щеплення. Вакцинація якомога більшої кількості українців є запорукою формування колективного імунітету. Тому щеплення проти COVID-19 отримають усі охочі.

Міф 9. Щеплення запобігає зараженню Covid-19.

Правда. Навіть вакцинована людина може заразитися Covid-19. Завдання вакцинації полягає в тому, щоб ефективно запобігти тяжкому перебігу хвороби, ускладненням і смерті. Після щеплення організм самотужки виробляє антитіла й формує імунітет. Тому вакцинована людина, навіть якщо захворіє, то перенесе хворобу легше: швидше за все, вона не потребуватиме кисневої терапії та не потрапить до лікарні.

Міф 10. Я боюся побічної дії після вакцинації, тому щепитися не буду.

Правда. Жодна з вакцин не завдає більшої шкоди здоров'ю, ніж власне коронавірусна хво роба. Всі вакцини схвалені для використання ВООЗ, мають контрольовану безпеку та ефективність. Вони пройшли суворі тести й клінічні випробування, які підтверджують безпечність та ефективність їх використання.

На сьогодні в Україні доступні такі вакцини:

AstraZeneca. Це векторна вакцина, яку розробила шведсько-британська компанія «AstraZeneca» разом із Оксфордським університетом. Її виготовляють в ЄС, Великій Британії, Республіці Корея. Вакцина, яка вироблена за ліцензією в Індії, має назву Covishield. Для повної імунізації потрібно отримати дві дози з інтервалом 12 тижнів. За непереборних обставин введення другої дози можливе на 7 днів раніше цього терміну.

Comirnaty-Pfizer-BioNTech – це мРНК-вакцина, розроблена німецькою біотехнологічною компанією «BioNTech» спільно з американським фармакологічним концерном «Pfizer». Для повної імунізації потрібно отримати дві дози з інтервалом 21-28 днів. Зазначене «вікно» для введення другої дози між 21-им та 28-м днем. Безпечна для імунізації дітей віком 16 років.

CoronaVac-Sinovac Biotech – інактивована вакцина, яку розробила китайська біофармацевтична компанія. Для повноцінної імунізації необхідно отримати дві дози з інтервалом 28 днів. За непереборних обставин можливе введення другої дози, як зазначено у AstraZeneca.

Moderna також є мРНК-вакциною, розроблена американським Національним інститутом алергії та інфекційних хвороб. Для повної імунізації необхідно отримати дві дози з інтервалом 28 днів. За непереборних обставин введення другої дози може бути відтерміноване до 42 днів. Безпечна для щеплення людей із 18 років.

Яку з вакцин обрати? Найкращою вакциною є та, що зараз для вас доступна. Будь ласка, пам'ятайте про необхідність отримання другої дози, бо саме вона гарантує вам забезпечення повноцінної імунної відповіді.

Бажаю міцного здоров'я кожному жителеві Білоцерківської громади! Не забувайте про необхідність носити маску в людних місцях, мити руки й обробляти їх дезінфектантом. Нагадую: хворобу набагато легше попередити, ніж її лікувати, тим більше, що лікування від Covid-19 на сьогодні не існує!

Марина ЯРЕМКО,
директор КНП «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради».

«Delta» вже на Полтавщині

Про виявлення в нашій області першого випадку захворювання на штам COVID-19 «Delta» заявив голова Полтавської ОДА Олег Синєгубов під час відвідування Центру вакцинації в Кременчуці. При цьому він не уточнив, у якому районі зареєстрований випадок зараження вкрай небезпечним штамом. При цьому О. Синєгубов повідомив, що хвороба у пацієнта минає в легкій формі й без істотних ускладнень.

Медики стверджують, що штам коронавірусу «Delta» значно заразніший. Як свідчить одне з нещодавніх досліджень американських науковців, у носі й горлі людини, інфікованої «Delta», кількість вірусу в тисячу разів більша, ніж у людей, інфікованих вихідною версією вірусу. Деякі медики припускають, що вакциновані люди теж можуть поширювати вірус. При цьому самі вони не завжди відчувають симптоми хвороби.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121416. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua